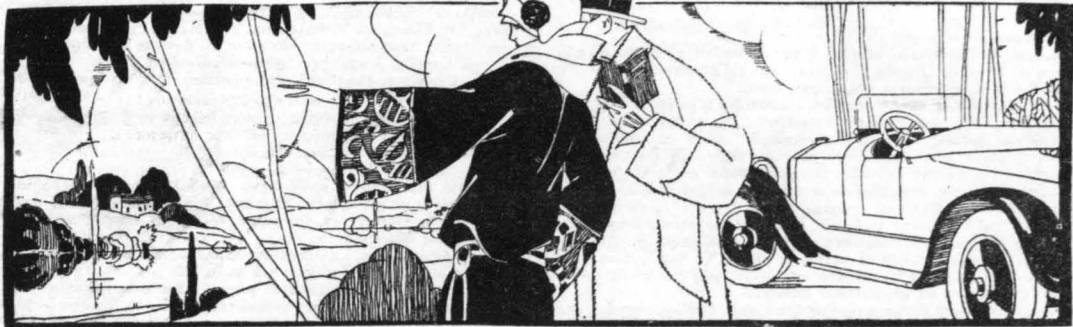

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΧΑΝΣ ΧΑ'ΙΝΤΣ ΕΒΕΡΣ

ΣΑΛΤΣΑ ΝΤΟΜΑΤΑ!

[Παράξενο και άνατριχιαστικό διήγημα, που περιγράφει τ' άγρια και πρωτόγονα ήθη των Ισπανών της Γρενάδας].

Τόν είδα για πρώτη φορά, πριν από πέντε εβδομάδες, στην ταυρομαχία, την ώρα που ο μαύρος ταύρος του Μισουρα τρυπούσε με τὸ ένα κέρατό του τὸ μπράσο του μικροῦ Κουίνιτο, τοῦ ταυρομάχου. Τὸν ξανάδα στις ἐπόμενες ταυρομαχίες, καὶ ἀπὸ τότε ἤξερα πὼς κάθε Κυριακὴ θὰ τὸν ἐβρίσκα διπλα μου, στὸν πρῶτο πάγκο, μπροστὰ-μπροστὰ. Ἦταν ἕνας κοντός ἀνθρωπάκος, μὲ μικρὸ στρογγυλὸ καπέλλο. Φοροῦσε τὸ μαύρο φόρεμα τῶν παλαδῶν τῆς ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας. Ἦτανε γλωμῶς, ἀγένειος καὶ χωρὶς φρόνδια.

Ἄπ' τὴν πρῶτη στιγμὴ πὺν τὸν είδα, τράβηξε ἀμέσως τὴν προσοχὴ μου. Ὅταν ὁ ταύρος βύθιζε τὰ κέρατά του μέσα στὴν κοιλιά κανενὸς ἀλόγου καὶ τὸ δυστυχισμένον τὸ ἔωο ἐκεῖτε καταγῆς αἱματομένο, μὲ τ' ἀντερα κρεμμισμένα ἔξω, ἀκούγα τὸν παπὰ που τανε διπλα μου νὰ γρολλίη ἀπὸ τὴν εὐχαριστήση του. Ἡ χαρὰ του ἦταν ἀπεριγράπτῃ ἰδίως ὅταν ἔβλεπε στὸ στήβο κανένα ταυρομάχο μὲ τὸ σῶμα τρυπημένον ἀπὸ τὰ κέρατα τοῦ ταύρου—μὲ τίς σάρκες νὰ κρέμονται ἀπὸ πάνω του, σὰν κουρέλια !...

Μιά Κυριακὴ, ζήτησα ν' ἀνοίξω κουβέντα μὲ τὸν αἰνιγματικὸν αὐτὸν παπὰ, μὲ δὲν κατάφερα τίποτα. ἔπειθ' ὁ μυστηριώδης αὐτὸς τύπος ἀπέφυγε νὰ μὲ ἀπαντήση. Ἐίχε ὁμως προκάλειε τόσο πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον μου, ὥστε ἀπεφάσισα νὰ ρωτήσω καὶ νὰ μάθω πὼς ἦταν ἐπὶ τέλους αὐτὸς ὁ αἰμοχαρὴς παπὰς. Ἡ Γρενάδα δὲν εἶνε πολὺ μεγάλη πολιτεία καὶ μπόρεια νὰ λάβω σύντομα τίς πληροφορίες πὺν ζητούσα. Ἐμαθα λοιπὸν πὼς ὁ παπὰς ἐκεῖνος ἦταν ὁ ἱερεὺς τῆς ἀγγλικανικῆς ἐνορίας, καὶ πὼς κανεὶς ἀπὸ τοὺς συμπατριώτες του δὲν τοῦ ἔκανε παρέα. Γιατί ; Αὐτὸ κανεὶς δὲν τὸ ἤξερε.

Μιά Τετάρτη, πῆγα νὰ δῶ μιὰ κοκορομαχία. Μπήκα σ' ἕνα ἀμφιθέατρο, γεμάτο ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ, ἄντρες καὶ γυναῖκες μὲ τὰ παιδιὰ τους, βρώμικους καὶ κακοντυμένους. Σὲ λίγο ἔφεραν δύο κοκόρους καὶ τοὺς ἔβαλαν μὲς στὴ μέση τοῦ ἀμφιθέατρο, μέσα σ' ἕνα ψηλὸ τοῖχο ἀπὸ σανίδες. Τότε, ὄλο ἐκεῖνο τὸ συναγμένον πλήθος ἄρχισε νὰ βάζη στοιχήματα, πὼς ἀπὸ τοὺς δύο κοκόρους θὰ νικήσῃ στὴ μάχη.

Ὁ ἀγὼνας ἄρχισε. Ἐπρεπε νὰ βλέπατε μὲ τί ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦσαν ὄλοι οἱ θεαταὶ τὴν κοκορομαχία. Φωνές, φασαρία, βροσιές, ἐπιφωνήματα χαρὰς ἢ θυμοῦ. «Α ! νὰ ! ὁ κίτρινος ἔβγαλε ἕνα μᾶτι τοῦ ἄσπρου ! Νὰ, τώρα τὸν ἔροξε κάτω καὶ τὸν ταμπάει !... Ὑστερ' ἀπὸ λίγο, ὁ ἄσπρος εἶχε χάσει καὶ τὸ δεύτερο μᾶτι του. Τότε ἄρχισε νὰ στριφογυρίζῃ σὰν μεθυσμένος μέσα στὸ στήβο, ἐνὼ ὁ ἄλλος, ὁ κίτρινος, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν ταμπάει, στὸ λαμὸ κατά προτίμηση, ὅσπου τὸν ἀποτελείσει !...

Ἐκεῖ πὺν παρακολουθοῦσα μὲ ἀηδία τὸ φρικαστικὸ αὐτὸ θέαμα, εἶδα διπλα μου τὸν φίλο μου τὸν παπὰ, νὰ κιντᾶ τὸν μισοεσκισμένον πετεινὸ μὲ ἄγριο καὶ λαμπερὸ βλέμμα, μέσα στὸ ὅποιο ὑπῆρχε ἀπειρὴ ἠδονή.

— Τί εὐχάριστο θέαμα ! μὲ εἶπε ξαφνικά καὶ χάρθηκε μὲς στὸ πλήθος, ἀφίνοντάς με κατάπληκτο, πρὶν προφτάσω νὰ τὸν ρωτήσω τίποτα ..

Τὸ βράδυ τῆς ἰδίας ἡμέρας ἤμουν καλεσμένον στυῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας. Ἐφερα ἐπίτηδες τὴ

συσήτηση γύρω ἀπὸ τὸ μυστηριώδη παπὰ τῆς ἀγγλικῆς ἐνορίας καὶ μπόρεια τέλος νὰ λάβω ἀκριτές πληροφορίες γιὰ τὸ μυστηριώδη αὐτὸν ἄνθρωπο...

Ὁ παπὰς αὐτὸς ἦτανε πρότυπο καλοῦ, φιλοθρησκου καὶ εὐσυνειδήτου ἱερέως. Ἐίχε μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη περιουσία, τὴν ὅποια σπαταλοῦσε σιγὰ - σιγὰ σὲ διάφορες ἐλεημοσύνες. Ὁ λόγος ὁμως γιὰ τὸν ὅποιο ὄλοι οἱ πατριώτες του τὸν ἀπέφευαν ἦτανε τὸ ὅτι ὁ φιλήσυχος αὐτὸς κατὰ τὰ ἄλλα λειτουργὸς τοῦ Ὑψιστοῦ εἶχε τὴ μανία νὰ θέλῃ νὰ βλέπῃ νὰ χύνται αἷμα !... Παρακολουθοῦσε μὲ πάθος ὄλες τίς ταυρομαχίες, τίς κοκορομαχίες κα' αὐτὲς ἀκόμα τίς... «σάλτσες ντομάτες» !

Ὅταν πρωτᾶκουσα αὐτὴ τὴ λέξη ἀπὸ τὸ στόμα τῆς μητέρας τοῦ κυρίου προξένου—ἢ ὅποια μὲ εἶχε δώσει καὶ ὄλες τίς παραπάνω πληροφορίες—γέλασα ἀπ' τὴν καρδιά μου. Ἡ λέξη μὲ φάνηκε πολὺ ἀστεία—σάλτσα ντομάτα—καὶ δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω τί ἐσήμαινε. Ἡ ἐγενικὴ κυρία μὲ ἐξήγησε τότε τὴν ἀκατανόητῃ αὐτῇ λέξη : Σάλτσα ντομάτα λεγότανε μιὰ παλῆρα συνήθεια τῶν Ἀνδαλουσιῶν,κατὰ τὴν ὅποια δύο ἄνθρωποι χτυπιόντουσαν μὲ μαχαίρια ὥσπου οἱ αἱματομένες καὶ ἐσοκιμένες σάρκες τους νὰ φαίνονται πρᾶγματι σὰν... σάλτσα ντομάτας !... Τὸ βάρβαρο αὐτὸ ἔθιμο δὲν μπόρσαν, δυστυχῶς, νὸ τὸ ξεριζώσουν οἱ ἐξορκιμοὶ τῆς ἐκκλησίας ὅτε καὶ οἱ ἀναγορευτικὲς διαταγὲς τοῦ Κράτους. Ἐννοεῖται, πὼς γιὰ νὰ τ' ἀποφασίσῃς νὰ παρενρεθῆς σὲ μιὰ τέτοια τρομερὴ μονομαχία, ἔπρεπε νὰ ἔχῃς ὄχι μονάχα ἀτοσαλένια νεύρα, ἀλλὰ καὶ ψυχὴ κακούργου. Ὁ παπὰς λοιπὸν παρακολουθοῦσε αὐτὲς τίς... σάλτσες ντομάτες, ὅταν γίνοντανε μυστικά, σὲ μέρη πὺν κανεὶς δὲν τὰ ἤξερε... Καὶ γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγο οἱ συμπατριώτες του τὸν ἀπέφευγαν μολονοῦ τὸν ἐκτιμοῦσαν πολὺ ὡς ἱερεῖα...

Ἡ πληροφορίες πὺν ἔμαθα ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα μὲ διεφώτισαν γιὰ τὴν παράξενη ψυχροσύνηση τοῦ παπὰ... Ἡ ἔξερα πῆτιὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνω...

Τὴν ἐπομένη Κυριακὴ, συναντήθηκα καὶ πάλι σὲ τίς ταυρομαχίες μὲ τὸν παπὰ... Γιὰ ν' ἀνοίξω συζήτηση μαζί του, τοῦ προσέφερα μερικὲς καλὲς φωτογραφίες ταυρομαχιῶν, πὺν τίς εἶχα πάρει ἐπίτηδες μαζί μου. Ἐκεῖνος ὄμως ἀρνῆθηκε νὰ τίς δεχθῇ.

— Τί νὰ σᾶς πῶ, μὲ εἶπε, προτιμῶ νὰ βλέπω τίς ταυρομαχίες ἔκ τοῦ φουκοῦ. Τὸ χροῖμα τὸν αἵματος μ' ἐνθουσιάζει, μὲ φέρνει παρὰ ἠῆρη ἀπὸ τὴν εὐχαριστήση.

Σκέφτηκα τότε πὼς ἤθεθε ἢ κατάλληλῃ στιγμῇ νὰ τοῦ ἀνακοινώσω ἕνα σχέδιο πὺν εἶχα συλλάβει. Ἐσκημα στ' αὐτὶ του καὶ τοῦ εἶπα σιγὰ κα' ἐμπιστευτικά :

— Θέλω νὰ δῶ μιὰ σάλτσα ντομάτα ! Ὁ παπὰς ἀναντινάθηκε μόλις μὲ ἀκουσε καὶ μὲ κιντᾶξε μὲ μάτια ὀρθάνοιχα, σὰ ὅποια διαβαζόταν κατάπληχῃ καὶ ἐνθουσιασμένον μαζί... Ὅτε καὶ σεις, μὲ εἶπε μὲ φωνὴ πὺν ἔτρεμε, καὶ σεις λοιπὸν βρίσκατε ἠδονή, σᾶς ἀρέσει νὰ βλέπετε τέτοια θεάματα ;...

— Ναι, τοῦ ἀποκρίθηκα μὲ σταθερὴ φωνή, προσπαθώντας νὰ δώσω στὸ πρόσωπό μου ἔκφραση αἰμοχαροῦς ἀνθρώπου... Ὁ παπὰς μὲ ξανακῆτάξε, σκέφτηκε λίγο, πῆρε τὴ διεύθυνση τοῦ

σπτιού μου και μου ελεε άπότομα :
 — Καλά, θα περάσω μιά μέρα από τό σπίτι σας νά σάς πάρω...
 Και μ' άφησε χωρίς νά μ' άποχαιρετήση...

Πέρασαν πέντε μέρες,
 Μιά νύχτα έβρηντα τρομαγμένους άκούοντας νά χτυπούν την πόρτα μου μέ δύναμη. Έστρεξα ν' άνοιξω και είδα μπροστά μου τόν παπά, ό όποιος φαινόταν πολύ τραγικό.

— Έλάτε, ή περιέγεια σας θα ίαμανοποιή ή σήμερα... Θά σάς πάω κάπου, νά ήγηε μιά σάλτσα τινάτομά τ!... Μόνο κάνετε σύντομα...
 Ντύθηκα άμέσως, μέ δυνατό χτυποκάρι, πήρα τό καπέλλο μου και κατεβήκαμε μέ τόν παπά στό σκοτεινό δρόμο. Τό άσημένιο φώς της σελήνης έβλουε την Γρενάδα. Προχωρούσαμε χωρίς νά βγάδουμε λέξη από τό στόμα μας. Περάσαμε από τό όρος τών Μαυρών, από την κοιλιάδα τών Μαυρίτων, φέραμε βόλτα όλη την Άλάμπρα, βγήκαμε έξω από την πόλη, περάσαμε από κάτι σκοτεινά, μικρά δάση, και ύστερ' από λίγο βρισκόμαστε μπρος σέ κάτι σπήλαιο. Δυό Άνδαλουσίοι φύλαξαν σκοποτό ό κείνα τά μέρη. Ό Παπάς τους πλησίωσε, τους φτύθωσε κάτι στ' αυτή και κείνη μās έκαναν νόημα νά μπούμε σ' ένα από τά μεγαλύτερα σπήλαια.

Ή σπηλιά στην όποία πήγαμε ήταν πολύ μεγάλη, γεμάτη θάμνους και φοιτίζονταν πένθιμα από μερικές δάδες που έβγαζαν πυκνό και δυσοδία καπνό. Κάτω ήταν καθισμένοι σταυροπόδι κορμιά τριανταριά άγριοι και κακοντυμένοι Άνδαλουσίοι. Μόλις μπήκαμε μέσα, ό παπάς πλησίασε έναν από αυτούς και του έδωσε μερικά χρυσά νομίσματα. τά όποια εκείνος άρχισε νά δαγκώνει ένα προς ένα, γιά νά βρειαυθί ήν ήσαν άληθινά.

— Αυτός εινε ό άρχηγός της όμηγύρεως, μου ελεε τότε ό παπάς.
 — Νά του δώσω κ' έγώ κάτι; τόν ρώτησα.
 — Γι' τ' όνομα του Θεού!.. Μήν κάνης τέτοιο άστείο άν αγαπάς τή ζωή σου! Δέν τους ξέρεις τί εύκολα πού πειράζονται!...

Στό μεταξύ είχαν έλθει και άλλοι διάφοροι τύποι. Όλοι άμίλητοι και κατσουρισμένοι, σάν νά τους κατείχε συγκίνηση γιά τό σπουδαίο, τό λερό θέαμα πού θα έβλεπαν τό λίγο. Τότε ένας άπ' αυτούς, βλέποντας πώς άρχισα νά δείχνω σημεία άνυπομονής, έπειδή περνούσε ή ώρα και δέν γινότανε τίποτα, μέ πλησίασε και μου ελεε :
 — Πρέπει νά χυθί πρώτα ή σελήνη, και κατόπιν θ' άρχίσουμε. Κάνε λίγη ύπομονή, καμπα λέρο!

— Όσοι νάρθη ή επίσημη εκείνη στιγμή, όλοι έπιαν ένα δυνατό και άηθαστικό ποτό. Έκανα νά βάλω λίγο στό στόμα μου, μά τό έστρωσα άμέσως, γι'ατί μου έκαψε τόν οφθαλμό.

Τέλος, ήρθε μέσα ένας από τούς σκοπούς και μού ελεε πώς ή σελήνη είχε κρυφτή πίσω από τά βουνά.

Τότε, δυό Άνδαλουσίοι σηκώθηκαν, μάζεψαν κάτι μικρές πέτρες και σχημάτισαν κάτω ένα κύκλο — τό στίβο. Ύστερα άρχισαν νά γυρνάνε σιγά-σιγά κ' έμειναν μονάχα μέ τό παντελόνι. Κατόπιν πήγαν μέσ τόν κύκλο και κάρησαν κάτω σταυροπόδι, όπως οι Τοτζί, ό ένας άντίκρυ στον άλλον. Τή στιγμή εκείνη δυό άπ' τούς Άνδαλουσίους σηκώθηκαν και κάρφωσαν στή γη τώ παλούκια. Κάποιος από τούς παριστάμενους προχώρησε τότε κρατώντας κάτι χορτά σχοινιά, κ' έδωσε τά πόδια και τή μέση τών δυό άνδρων πάνω στά παλούκια, έςε τρόποι όστε μονάχα τόν κορμό τους μπορούσαν νά μετακινήσουν έλεύθερα.

Και οι δυό γυμνοί άνδρες έμειναν άτάραχοι ό ένας άντίκρυ στον άλλον, δεμένοι γερά στά παλούκια και άδειάζοντας μέ δίχα τά γεμάτα ποτήρια πού τους έφεραν οι άλλοι. Ήτανε κύκλας μεθυσμένοι, και είχαν καρφομένα στή γη τά ήλιθια βλέματά τους.

— Τι θα κάνουν τώρα; ρώτησα τόν παπά κατάπληκτος και νωόθοντας ένα παγερό ρίγος νά διατρέχη τή ράχη μου.
 — Θά μονομαχήσουν!...

— Μά γιά πούό λόγο; Εινε έχθροί; Πειράξε ό ένας τόν άλλον ;
 — Καθόλου, μου ελεε ήσυχος ό παπάς, δέν έχουν καμμία σοβαρή άφορη νά εινε θυμωμένοι... Ίσως νά εινε οι καλύτεροι φίλοι του κόσμου, ίσως πάλι νά μη ήγού καθόλου ό ένας τόν άλλον... Θέλουν άπόλυ νά άποδείξουν στον έαυτο του... πώς έχουν θάρρος... Θέλουν ν' άποδείξουν πώς δέν εινε κατώτεροι από τούς ταύρους και τούς πετινούς.

Στό μεταξύ, ο παριστάμενοι άρχισαν νά στοιχηματίζουν ό καθένας γιά τό μονομάχι τής προημιόσεως του. Άλλοι στοιχηματίζαν πώς θα κερδίση ό Βομβίτα γαι άλλοι πώς θα βγη νικήτης ό Λαγκαργιγίλο.

Όταν κινονίστηκαν όλα τά στοιχήματα και οι μονομάχοι άποτελείωσαν τό τειγύρο τους, ό άρχηγός της όμηγύρεως έδωσε στους δυό άνδρες από ένα μαχαίρι και από ένα κόκκινο σάλι, μέ τό όποιο εκείνοι έδесαν σφιχτά τό άριστερό τους χέρι.

— Έμπρός! φώναξε άεαφνα ό άρχηγός.

Τά μαχαίρια άστραψαν στον άέρα, μέσ στό όχρό φώς πού σκόρπζαν ή δάδες. Οι μονομάχοι στάθηκαν γιά μιά στιγμή, μέ τις αιχμές έννομένες, πάνω από τά κεφάλια τους. Ύστερα οι δυό άνδρες κατέβασαν τά μαχαίρια και έξαστάθηκαν άκίνητοι, κυτταζόντας ό ένας τόν άλλον. Οι Άνδαλουσίοι, πού είχαν σχηματίσει κύκλο τειγύρω τους, τούς παρακολουθούσαν μέ άγωνία και ταραχή.

— Έμπρός, λοιπόν, χτυπήθητε! φώναξαν.
 — Βάρα τον, Βομβίτα! Στοιχημάτιστα τρία ντουβρό γιά σένα.
 — Τι κάθεται, Λαγκαργιγίλο! Χτύπα τον!...
 — Κυττάτε τούς άνθρώπους πού θέλουν νά δείξουν πώς εινε πού δυνατόι και από τούς ταύρους και τούς πετινούς!...

— Αυτοί ειναι κατοίκους και όρνιθες!
 — Νά, τώρα θα κάνουν κ' αυγά!...
 Αλλά έφώναξαν οι μανιασμένοι Άνδαλουσίοι, προτρέποντας τούς μονομάχους νά χτυπηθώ. Ό παπάς δίπλα μου φαινόταν άπειαντίνας, σάν νά αισθανόταν άπειρη ευχαρίστηση έπειδή παρτείνεται ή άγωνία και άδημονία του.

— Άφήστε τους! φώναξε στους άλλους. Άφήστε πρώτα νά χυθί λίγο αίμα. Τότε θ' άνάψουν γιά καλά!...

Τότε ό Βομβίτα όμοιος τό μαχαίρι του και χτύπησε τόν άντίπαλό του. Έκείνος όμως προφυλάχτηκε μέ τό άριστερό χέρι του και ή αιχμή του μαχαίριού γούρπηε από κόκκινο σάλι. Οι δυό άνδρες ήτανε τόσο μεθυσμένοι, όστε δέν έξουσιάζαν πειά τις κινήσεις των.

Οι Άνδαλουσίοι, τριγύρω, δέν έπαυαν νά τούς έρεθίζουν μέ προτροπές και μέ ειρωνίες. Τά πεύραγμα ταυά έφεραν τ' άποτελέσματα τους. Οι δυό άντίπαλοι άρχισαν ν' άνάψουν πραγματικά και νά χτυπώνται μέ λύσσα, χωρίς όμως νά μπηχί ό ένας νά πληγώση τόν άλλον. Άεαφνα, ό Λαγκαργιγίλο δέχτηκε ένα έλαφρο χτύπημα στό δεξιό ώμο.

— Μαρβό, Βομβίτα, δείξε του πως δέν εσαι όρνιθα!... άκούστηκαν τότε οι θριαμβευτικές φωνές εκείνων πού είχαν στοιχηματίσει υπέρ αυτού!...

Σιγά-σιγά, ό θυμός τών άντιπαλων άναβε. Είχανε μεθώσει. Τά βλέμματά τους, από θολά πού ήτανε, άρχισαν νά λάμπουν άγρια και παράενα, και ό ένας κύτταζε τόν άλλον μέ άνέκφραστο μίσος.

— Έτοιμος; ρώτησε ό Βομβίτα τόν Λαγκαργιγίλο, μέ θριαμβευτικό χαμόγελο.

— Ό άλλος, μου ελεε, νά τό άπάντηση, τού κατάφερε μέ δύναμη μιά μαχαίρα και τού ξέσκισε όλο τό δεξιό μούλο... Ό παπάς, δίπλα μου, έμωγχεζε από την ευχαρίστηση, ενώ οι δυό άντίπαλοι είχαν άρχίσει νά χτυπώνται μέ τά μαχαίρια, τρελλοί από τή μαγία τους, χωρίς όμως νά βλέψουν πού χτυπάνε. Ή αιχμές τών μαχαίριών γυάλιζαν σάν άστραπές στον άέρα και τά ξεκοισμένα κορμιά τους ήτανε πλημμυρισμένα στό αίμα!...

Σέ μιά στιγμή, ό Βομβίτα βύθισε τό μαχαίρι του στην κοιλιά του άντιπαλου του, σφριζόντας τό μέ δύναμη. Ό Λαγκαργιγίλο μούγχεσε σά βώδι και σηκωνόταν κ' αυτός τό μαχαίρι του τό βύθισε στον λαμύ του Βομβίτα. Ή αιχμή τού πέρασε από την άλλη μεριά και ό Βομβίτα έπεσε νεκρός μέ τό κεφάλι μπροστά, ενώ ό άλλος έξακολουθούσε νά τήν χτυπά μέ τό μαχαίρι στην πλάτη, πού τήν είχε κάνει κόκκινο... Άεαφνα όμως σταμάτησε. Έκανε νά σηκωθί, μά ήτανε δεμένος γερά στό παλούκι. Όπόστο μέ την κίνηση αυτή, ή ξεκοισμένη κοιλιά του άνοιξε άκόμα περισσότερο και τά έντερα χύθηκαν έξω και άπλώθηκαν σάν κίτρινα περισείματα πάνω στην άγαιατοποτισμένη γη...

Οι Άνδαλουσίοι ώρύνοντο τριγύρω μου... Σκέπασα τό πρόσωπο μέ τά χέρια μου γιά νά μη βλέπω...

...Και όταν ξανάριξα τά βλέματά μου στην όμηγυρη, είδα τόν άγγλικανό παπά, πεσμένο μπροστά μου καταγής, νά κυττά ή μέ δίχα, μέ πάθος, τό χυμένο ανθρώπινο αίμα!...

ΧΑΝΣ ΧΑ'ΙΝΤΣ ΕΒΕΡΣ

ΠΛΗΡΩΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Κάποιος φοιτητής σπάταλος είχε καταξοδεύση τόσα χρήματα τού πατέρα του, όστε δέν τολμούσε πειά νά τού ζητήση άλλα.

Κάθισε λοιπόν και τού έγραψε: «Αγαπητέ μου πατέρα. Δέν τολμώ νά σου πω τί θέλω. Άλλά κλείσε τό χέρι σου, σφιξε τή γροθιά σου, έπειτα άνοιξε τόν άντίχειρα και τόν δείκτη, τρίψε τους και θά καταλάβης τί θέλω...»

Έπειτα από τρεις μέρες πήρ ήν έξήλι απάντηση τού πατέρα του:

«Αγαπητέ μου γιοιέ. Έκλεισα τό χέρι μου, έσφιξα τή γροθιά, άνοιξα τόν άντίχειρα και τόν δείκτη, τούς έτριψα και... παρήδη τόσος ηλεκτρισμός πού άν ήσουν εδω παρών, θά σέ κεναννοβολούσε...»

